

Els joves cristians es reuneixen a Banyoles

► Ahir, dissabte 7 de juny, vigília de Pentecosta, joves cristians de les diòcesis catalanes es varen reunir entorn del llac de Banyoles, acompanyats dels bisbes catalans i de nombrosos sacerdots i consiliaris. El lema d'aquesta onzena edició de l'Aplec de l'Esperit ha estat «És el Senyor!», al·ludint al Crist ressuscitat. És una trobada molt preparada per les delegacions de joves de les nostres diòcesis.

GLOSSA

Pregar amb el tiet

Un nen de cinc anys fa cada nit una breu pregària abans d'adormir-se. Dóna gràcies pel dia i resa un pàrenostre. Sempre l'acompanyen el pare o la mare, de vegades tots dos. Sigui l'un o l'altra, s'hi impliquen fent una breu acció de gràcies personal. Avui ha vingut a sopar el tiet, germà de la mare. Té vint-i-cinc anys. Va néixer i créixer en una família cristiana que l'inicià i educà en la fe. Fins als divuit o dinou anys se sentia i procurava viure com a cristià practicant; després, per diverses circumstàncies, s'allunyà de la pràctica i en aquest moment es considerava de cultura cristiana i poc més.

El sopar va ser molt agradable. L'infant escoltava el tiet amb atenció, sentia admiració per ell. Per què no ve el tiet a fer la pregària amb mi?, suggerí el menut. El tiet se sentí interpel·lat i, pocs minuts després, era davant una icona de Jesús, assegut a terra, a l'habitació de l'infant, que començà la seva pregària: «Gràcies, Jesús, per aquest dia en què m'ho he passat bé i perquè la professora m'ha dit que ja quasi sé llegir...» El tiet escoltava mentre un seguit de records i sentiments li venien al cap. Quan el nen acabà, girà els ulls vers el tiet amb una mirada d'invitació. Aquest dub-

tà un segon i encetà la seva pregària amb els llavis i amb el cor: «Pare! Torno a ser aquí davant vostre. Gràcies pel dia que m'heu donat i pel sopar amb la família, pel treball d'aquest dia i per les persones que estimo...» Acabaren la pregària amb el pàrenostre habitual, agafats tots dos de la mà. L'infant, content perquè pregava amb el tiet, i el tiet, també content i interpel·lat, perquè Déu havia tornat a passar per la seva vida. L'endemà, el nebot no hi era però ell, segons m'ha explicat, seguia sentint-se qüestionat i, abans d'anar a dormir, tornà a pregar. «Us ho asseguro, qui no acull el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas» (Mc 10,15).

L'infant volia compartir amb el tiet la pregària en què els pares l'estan iniciant, com ho fa, habitualment, amb el cercle familiar immediat. Necessita la companyia i el mestratge de l'adult per créixer, també en la fe. Pel que fa al tiet, la invitació del nebotet esdevingué mediació per redescobrir el pas de Déu per la seva vida, apropar-se amb humilitat al Jesús de les confidències i de la pregària senzilla que ell recordava i revifar la fe, donant-li tonalitat adulta i confiada en Déu Pare. És un retorn, convé seguir fent camí.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Dos pontífexs dòcils a l'Esperit Sant

En aquesta Pasqua de Pentecosta, popularment coneguda com la *Pasqua granada*, voldria recordar sobretot que l'Esperit Sant és la garantia de la permanent joventut de l'Església. L'Esperit, vessat sobre l'Església naixent el dia de Pentecosta, inaugura una nova etapa en la història de la salvació. L'Esperit Sant és la presència renovada de Déu enmig del seu poble, és la força que guia els deixebles de Crist en la seva missió de donar testimoni del Ressuscitat; és qui orienta aquesta activitat testimonial i qui promou la proclamació missionera de l'Evangeli, a la qual ens invita tan clarament el papa Francesc.

L'Esperit Sant té una acció permanent en l'Església: el seu rejuveniment constant. La flama de Pentecosta no s'apaga. L'impuls vivificador de l'Esperit és ben perceptible en les diverses manifestacions de la vida de l'Església universal i també a casa nostra, perquè l'Esperit treballa en el cor de cada cristià i suscita respostes individuals i col·lectives als reptes que el nostre món ens va presentant.

» Aquesta imatge parla

El Concili Vaticà II ens va parlar de l'acció de l'Esperit Sant en l'Església, dient que sempre «dota i dirigeix l'Església amb diversos dons jeràrquics i carismàtics [...]. Rejuveneix l'Església amb el vigor de l'Evangeli, la renova sense parar i la porta a la unió total amb Jesucrist».

Entre els dons jeràrquics rebuts per l'Església contemporània, voldria recordar que, durant el temps de Pasqua, hem viscut a l'Església la canonització dels papes Joan XXIII i Joan Pau II. El papa Francesc, en la seva homília de la missa de canonització, va esmentar especialment la docilitat d'aquests dos nous sants i els fruits que això ha comportat a l'Església dels nostres temps. «Joan XXIII i Joan Pau II varen col·laborar amb l'Esperit Sant per restaurar i actualitzar l'Església segons la seva fisonomia originària, la fisonomia que li donaren els sants al llarg dels segles. No oblidem que són els sants els qui fan avançar i créixer l'Església.»

El papa Francesc va afegir que sant Joan XXIII, quan va convocar el Concili Vaticà II, va demostrar una delicada docilitat a l'Esperit Sant, es va deixar conduir i fou per a l'Església un pastor, un «guia guiat» —bonica expressió del papa Francesc—; i, d'aquesta manera, va fer un gran servei a l'Església, perquè fou «el Papa de la docilitat a l'Esperit Sant».

La docilitat de sant Joan Pau II a l'Esperit Sant es manifestà sobretot en esdevenir «el Papa de la família». Per això el Papa actual li va demanar que des del cel vulgui acompanyar i recolzar el camí sinodal que està vivint tota l'Església sobre la família i amb les famílies en els sínodes episcopals dels anys 2014 i 2015. A Barcelona, on tenim un gran temple dedicat a la Sagrada Família, hem de pregar perquè «aquests dos nous sants pastors del Poble de Déu intercedeixin per l'Església perquè durant aquests dos anys de camí sinodal, sigui dòcil a l'Esperit Sant en el servei pastoral a la família».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

COLOMA BOADA

Dos monestirs, dos arxius

El proper divendres 13 (20.30 h) tindrà lloc a l'església parroquial de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona el concert-espectacle *Una vida entre guerres. Agnès, abadessa de Sant Pere de les Puel·les 1693-1715*. I del 29 de maig al 14 de setembre es pot visitar al Museu d'Història de Barcelona l'exposició *Monestirs urbans en temps de guerra. Sant Pere de les Puel·les i Santa Clara de Barcelona 1691-1718*. Ambdues activitats formen part del projecte *1714. Dos monestirs, dos arxius* del Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines (SAF). La Gna. Coloma Boada, OSB, és secretària de la Federació i responsable del SAF.

Què pretén transmetre el projecte?

El SAF vol donar a conèixer les vivències de les comunitats benedictines de St. Pere de les Puel·les i de Sta. Clara de Barcelona durant la Guerra de Successió a través d'un seguit d'activitats culturals, com una exposició i un concert.

A l'exposició, què hi trobem?

La vida i el patiment d'aquestes dues comunitats que, entre 1691 i 1718, van sofrir diversos setges per trobar-se darrera la muralla de llevant. S'exposen documents inèdits que s'han guardat en els seus arxius monàstics durant més de 300 anys.

I quina particularitat tindrà el concert?

Es narrarà la vida de l'abadessa Agnès d'Esquerrer de Sant Pere de les Puel·les, que va viure els 22 anys del seu abadiat amb molt de coratge. També la música hi tindrà un gran paper: es cantaran peces de gregorià dels cantorals que les monges feien servir en els actes litúrgics i també peces del barroc català de l'època.

Oscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Los consejos de Juliano, el Apóstata

Juliano, llamado *el Apóstata*, era hijo de Julio Constancio, hermano del emperador Constantino. A los treinta años fue proclamado emperador. Se consideró predestinado a restaurar la *Romanitas*, degradada —según él— por su tío al imponer la religión cristiana, y terminó despreciando el cristianismo.

A pesar de su animadversión hacia el cristianismo, Juliano era un admirador de la obra benéfica de los cristianos —como recuerda Benedicto XVI en su encíclica *Deus caritas est*. Vean lo que escribió Juliano al pontífice pagano Teodoro: «Soy consciente de que al abandonar los sacerdotes paganos a los pobres, los impíos galileos se han dedicado con indulgencia a este género de filantropía, y han logrado muchos frutos mediante estas prácticas, que siempre impresionan. De esta manera, los galileos comenzaron su política a partir de lo que llaman ágape y hospitalidad y servicio de las mesas, consiguiendo que muchos pasaran al ateísmo» (es sabido que los primeros cristianos eran calificados como ateos por los paganos). Y aconsejaba a los pontífices paganos que imitaran la caridad de los cristianos.

Probablemente, el mismo Juliano había leído las palabras escritas por Eusebio de Cesarea, consejero áulico de su tío Constantino: «Durante este tiempo se hizo evidente a todos los gentiles, como una señal bastante manifiesta, la diligencia y piedad de los cristianos para con todos [...] y haberse comprobado con hechos que sólo aquéllos eran piadosos adoradores de Dios.»

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Edit. San Pablo)

SER PADRES

Es mejor premiar que castigar

Quisiera aquí quitar sentimiento de culpabilidad a los padres —y sobre todo a las madres— a quienes les da reparo entregar premios a los niños para motivar su educación, argumentando que es una especie de chantaje. (Lo he oído decir a muchas madres).

¡Nada más lejos de la realidad! Piense que sus hijos, en particular si son pequeños, se motivan por el principio del placer, y los estímulos placenteros les vienen indefectiblemente desde fuera. (Más adelante, ya mayorcitos, harán las cosas por motivaciones que surgirán de ellos mismos, de su propio interior, y no hará falta que les recompensemos tanto).

La *recompensa* es una de las posibles consecuencias de cualquier conducta (obviamente, la otra posible consecuencia también es el castigo). Se trata de algo que aumenta la conducta a la cual sucede. Sinónimos de recompensa son *gratificación* y *refuerzo*. Sepamos utilizar con mesura las recompensas y sepamos sacar buen provecho de ellas.

También es necesario tenerlo en cuenta en cuanto a los castigos. Para que tengan alguna utilidad han de cumplir estos requisitos: seguir inmediatamente a la conducta indeseable; ser importantes y no insignificantes; y tener la convicción de que serán efectivos. Si no lo han de ser, es mejor no imponerlos.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Papa y la «cultura del encuentro»

Estaban todos reunidos con María, en comunidad: «La cultura del encuentro requiere que estemos dispuestos no sólo a dar, sino también a recibir de los otros.»

Unidos en el silencio, en la escucha, en la alabanza..., en la oración, acogen al *Comunicador Infinito*. El Espíritu Santo les llena. El Amor es expansivo. Los Apóstoles, fortalecidos, serán comunicadores en continuidad de la misión que Cristo había recibido del Padre. Prójimos del pueblo, atentos a las necesidades de los que les rodean..., curan, enseñan, acogen, responden, dan testimonio. «Cuando nosotros nos dejamos guiar por el Espíritu Santo, Él nos lleva a la armonía, a la unidad y al respeto de los diversos dones y talentos», indica el Papa.

«Me gusta —afirma— definir el poder de la comunicación como *proximidad*». Y a Francisco, que no olvida las *calles digitales*, le vemos peregrino en Tierra Santa. Fraternal y dialogante, comunica un mensaje de paz y de la verdad del Evangelio.

«Que la Virgen María nos ayude a ser dóciles al Espíritu Santo, para que sepamos estimarnos mutuamente y converger cada vez más profundamente en la fe y en la caridad, teniendo el corazón abierto a las necesidades de los hermanos.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

9. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1Re 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dimarts [1Re 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dimecres [Ac 11,21b-26;13,1-3 / SI 97 / Mt 5,17-19]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. □ Dijous [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / SI 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.

13. □ Divendres [1Re 19,9a.11-16 / SI 26 / Mt 5,27-32]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.

14. ■ Dissabte [1Re 19,19-21 / SI 15 / Mt 5,33-37]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. □ † Diumenge vinent, de la Santíssima Trinitat (lit. hores: 3a setm.) [Ex 34,4b-6.8-9 / SI: Dn 3,52a.52b.53-56 / 2Co 13,11-13 / Jn 3,16-18]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meua. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Pentecosta, pintura de Juan Bautista Maino (1578-1649)

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería. Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos.

Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en su casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

L'Esperit i el do de la pau

L'Evangelí de Joan presenta l'efusió de l'Esperit en íntima relació amb l'exaltació de Jesús. Primer, en la mesura en què Jesús predi l'efusió de l'Esperit per al moment de la seva exaltació-glorificació: «El qui tingui set, que vingui a mi, i que begui el qui creu en mi. Diu l'Esriptura: "Del seu si brollaran rius d'aigua viva". Jesús deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Encara no havien rebut l'Esperit perquè Jesús no havia estat glorificat» (Jn 7,37-39). Segon, en tant que la mort de Jesús es descriu així: «Llavors inclinà el cap i va lliurar l'Esperit» (19, 30).

El text que ve a continuació, la llança que obre el costat de Jesús mort, és una clara referència a l'aigua que li surt del costat. Aquesta escena es repren en la 1Jn: «Són tres els qui donen testimoni, l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres són el mateix testimoni» (1Jn 5,6). La mort de Jesús és, doncs, el moment del do de l'Esperit. Per a l'Evangelí de Joan, Pasqua i Pentecosta són el mateix misteri.

La salutació de Jesús ressuscitat s'expressa amb un mot d'especial significació: *Xalom lechem*. No tem que la salutació es repeteix: *Xalom lechem*. Aquesta reiteració porta un accent que convé retenir. La pau, en la tradició jueva, és molt més que la manca d'agressivitat i de violència. És també un auguri de serenor, de comunió fraterna i de plenitud.

Va més enllà: la pau vol assolir una empatia i conluminació amb tot el que ens envolta, amb els humans, amb la naturalesa, amb tot el món. En una paraula, la plenitud que ha acompanyat Jesús al llarg de tot l'Evangelí de Joan s'ha de fer extensiva a tot l'univers.

Immediatament, la missió que té com a contingut fonamental l'Esperit Sant. És l'esperit el qui porta la pau, la serenor, la comunió i l'anunci joios. És Ell qui porta el perdó. La plenitud de l'efusió de l'Esperit és el gran missatge de la pasqua joànica, que no és un missatge intimista sinó que obre la comunitat a tot l'univers.

Oriol Tuñí, SJ

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.

ACTES I CONFERÈNCIES

Pastoral de la Salut. Dijous 12 de juny (17.30 h), sessió de cine-fòrum, amb la pel·lícula *El festín de Babette*, a la Delegació de Pastoral de la Salut (c/ Sant Pau del Camp 101, t. 933 171 597).

«**La reflexió teològica sobre Jesucrist Déu i home. Els grans concilis del segle IV.**» Conferència de fra Pere Cardona, dijous 12 de juny (20 h) a Pompeia Grups (c/ Riera Sant Miquel, 1 bis).

Adoració eucarística nocturna a la Sagrada Família (cripta). Dijous 12 juny, de 20.15 h (missa i vespres) fins a 23 h. Hi haurà confessors mitja hora abans. Inscripció torns adoració perpètua: apartat de correus, suc. 44/44063/08014 Barcelona. Informació: t. 662 198 630 (Juan Ribas), www.sagradafamiliaadoracio.com

Concert «Una vida entre guerres. Agnès, abadessa de Sant Pere de les Puel·les 1693-1715». Divendres 13 de juny (20.30 h), a la parròquia de Sant Pere de les Puel·les (pl. Sant Pere, s/n). Organitza: Servei d'Arxius de la Federació Ca-

Equips de matrimonis de la Mare de Déu: 60 anys

Aquesta imatge parla

Amb aquest cartell tan suggestiu, els membres dels Equips de la Mare de Déu varen celebrar una trobada el dissabte 10 de maig al Col·legi de la Immaculada, dels Germans Maristes, al carrer de València i una missa a la Basílica de la Sagrada Família. Així varen commemorar els seus 60 anys de vida a Barcelona i 40 a Menorca. Fundats a França pel P. Henri Caffarel (1903-1996), l'objectiu d'aquest moviment matrimonial és ajudar les parelles a descobrir les riqueses del sagrament del matrimoni i fer-ne la font de la seva espiritualitat i del seu compromís educatiu i social.

talana de Monges Benedictines, www.federaciobenedictines.cat. Entrades per micromecenatge: <http://vkm.is/vidaentreguerres>

CURSOS

IX Curs de Formació Interreligiosa. Organitzat pel DIM (Diàleg Interreligiós Monàstic) i per l'ISCREB (Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona), els dies 1-5 de juliol, al monestir de Montserrat. Professors: Ignasi Boada, Carles Marcet, Maite Valls i Vicente Merlo. Més informació: Gna. Griselda Cos, t. 619 152 140, a/e: griseldacosboada@gmail.com

BREUS

Concurs bíblic per a universitaris. Organitzat per la Federació de Cristians de Catalunya, grup Avant, de

Terrassa. Premis des de 250 fins a 1.000 €. Bases a: www.uab.cat/safor

Projecte Raquel.

És un camí de sanació per a les persones que pateixen un dolor profund, ansietat, autoestima baixa... després d'un avortament. Està format per una xarxa de consellers/eres, sacerdots i psicòlegs especialment formats per oferir una atenció individualitzada i amb absoluta confidencialitat a les dones i els homes que busquen ajuda. Per a més informació truca'ns al telèfon 603 462 038 o escriu-nos a projecteraquelbarcelona@gmail.com

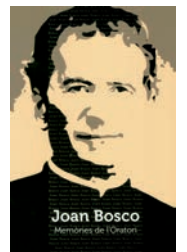
LLIBRES

Un nou llibre de fra Valentí Serra de Manresa. El dia 6 de maig, a la Facultat de Teologia de Catalunya, va tenir lloc l'acte de presentació del llibre de fra Valentí Serra, arxiver dels Caputxins de Catalunya, titulat *Els frares caputxins de Catalunya, de la Segona República a la Postguerra (1931-1942)*, que és el volum n. 106 de la «Col·lecció de Catalunya», col·lecció publicada per la FTC. Aquest és el novè llibre que publica el P. Valentí Serra sobre temes d'història eclesial.

Memòries de l'Oratori, de Joan Bosco.

Publicat per Ed. Edebé (248 pàgines, Barcelona 2014), ens porta a les arrels mateixes de la vida i l'espiritualitat de sant Joan Bosco, fundador dels Salesians i de les religioses Filles de Maria Auxiliadora. L'obra salesiana va arrelar molt aviat a Barcelona i a Catalunya pel seu profund sentit cristià i social. El sant fundador va venir a Barcelona l'any 1886. Presentat pel P. Àngel Asurmendi, provincial dels salesians a Catalunya.

PALABRA Y VIDA

Dos pontífices dóciles al Espíritu Santo

En esta Pascua de Pentecostés, popularmente conocida como la *Pascua granada*, quisiera recordar sobre todo que el Espíritu Santo es la garantía de la permanente juventud de la Iglesia.

El Espíritu, derramado sobre la Iglesia naciente en el día de Pentecostés, inaugura una nueva etapa en la historia de la salvación. El Espíritu Santo es la presencia renovada de Dios en medio de su pueblo, es la fuerza que guía a los discípulos de Cristo en su misión de dar testimonio del Resucitado; es quien orienta esta actividad testimonial y promueve la proclamación misionera del Evangelio, a la que nos invita tan claramente el papa Francisco.

El Espíritu Santo tiene una acción permanente en la Iglesia: su rejuvenecimiento constante. La llama de Pentecostés no se apaga. El impulso vivificador del Espíritu es bien perceptible en las diversas manifestaciones de la vida de la Iglesia universal y también en nuestro país, porque el Espíritu trabaja en el corazón de cada cristiano y suscita respuestas in-

dividuales y colectivas a los retos que nuestro mundo nos va presentando.

El Concilio Vaticano II nos habló de la acción del Espíritu Santo en la Iglesia, diciendo que siempre «dota y dirige la Iglesia con diversos dones jerárquicos y carismáticos [...]. Rejuvenece la Iglesia con el vigor del Evangelio, la renueva sin cesar y la lleva a la unión total con Jesucristo».

Entre los dones jerárquicos recibidos por la Iglesia contemporánea, quisiera recordar que, durante el tiempo de Pascua, hemos vivido en la Iglesia la canonización de los papas Juan XXIII y Juan Pablo II. El papa Francisco, en su homilía de la misa de canonización, mencionó especialmente la docilidad de estos dos nuevos santos y los frutos que eso le ha comportado a la Iglesia de nuestros tiempos. «Juan XXIII y Juan Pablo II colaboraron con el Espíritu Santo para restaurar y actualizar la Iglesia según su fisonomía originaria, la fisonomía que le dieron los santos a lo largo de los siglos. No olvidemos que son los santos los que hacen avanzar y crecer a la Iglesia.»

El papa Francisco añadió que san Juan XXIII, cuando convocó el Concilio Vaticano II, demostró una delicada docilidad al Espíritu Santo, se dejó conducir y fue para la Iglesia un pastor, un «guía guiado» —bonita expresión del papa Francisco—; y, de esta manera, hizo un gran servicio a la Iglesia, porque fue «el Papa de la docilidad al Espíritu Santo».

La docilidad de san Juan Pablo II al Espíritu Santo se manifestó sobre todo en convertirse en «el Papa de la familia». Por eso el Papa actual le pidió que desde el cielo quiera acompañar y apoyar el camino sinodal que está viviendo toda la Iglesia sobre la familia y con las familias en los sínodos episcopales de los años 2014 y 2015. En Barcelona, donde tenemos un gran templo dedicado a la Sagrada Familia, debemos orar para que «estos dos nuevos santos pastores del Pueblo de Dios intercedan por la Iglesia porque durante estos dos años de camino sinodal, sea dócil al Espíritu Santo en el servicio pastoral a la familia».

† **Luís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona

laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android

Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia